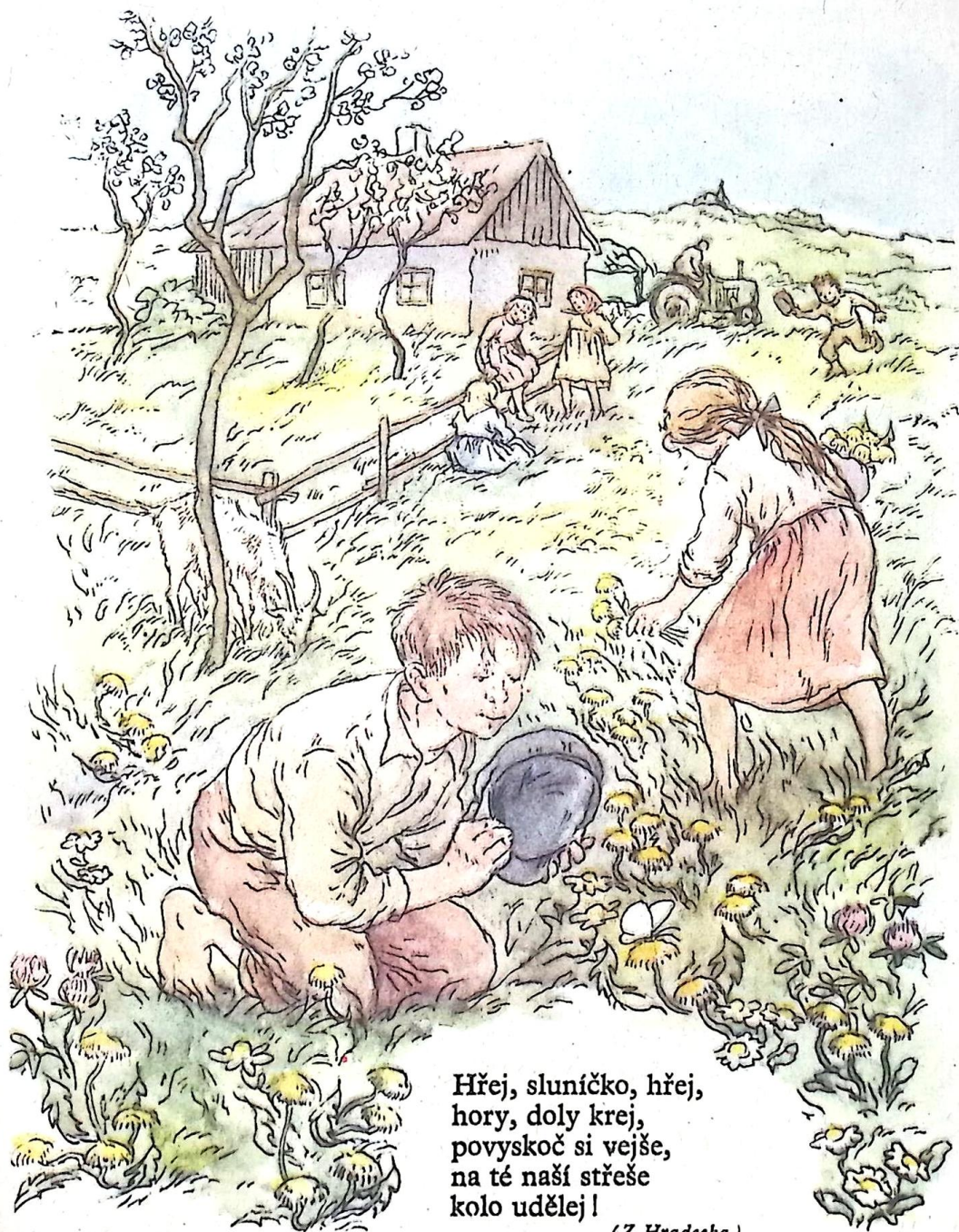

Mateřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

Hřej, sluníčko, hřej,
hory, doly křej,
povyskoč si vejše,
na té naší střeše
kolo udělej!

(Z Hradecka)

Zdravíme Mezinárodní den dětí!

VELKÝ MÍČ

V. Ivanov

Nataša vyšla před dům a přemýšlí: „Co bych tak měla dělat? Do čeho bych se měla pustit?“

Jdou okolo starší děvčátka z první třídy. Mají velký míč a volají na Natašu:

„Pojď s námi, Natašo! Naučíme tě chytat velký míč.“

„Děkuji vám,“ řekla Nataša a byla ráda, že může jít s děvčaty. Dávno už si přála naučit se chytat velký míč.

V parku si začaly holčičky házet míčem. Křičí, smějí se, jedna druhé házejí míč — a na Natašu zapomněly. Míč zapadl do křoví.

„Přines nám míč, Natašenko,“ prosí děvčátka.

Nataša se nedá dlouho pobízet. Vlezla do křoví, vytáhla míč a podala ho děvčatům. Neuběhla ani minuta a míč byl zase v křoví.

„Přines nám míč, Natašenko,“ volají holčičky jedna přes druhou.

Nataša vytáhla míč, a než si stačila pofoukat ruce popálené kopřivami, byl míč už zase v křoví. A znova na ni volají: „Přines!“ Zase přinesla. A pořád znova a znova . . .

Až najednou Nataša položí míč, který vytáhla z křoví, a odchází z parku pryč.

„Kampak, Natašenko? Proč od nás odcházíš? Zůstaň tu!“ křičí na ni děvčata.

Nataša se obrátila a řekla: „Děkuji, tahat míč z křoví jsem se už naučila!“

ŠKOLA NA ŘÍMSE

Natalie Mendelsonová

„Saško, nech už těch kopřiv!“
řekla maminka, která vykoukla z okna.
„Raději nauč Nastěnku chodit, pořád
jen leze.“

Saška nabral kopřivy na klacík a
přehodil je přes plot.

„Nastě, vstaň!“ řekl přísně malé
sestřičce.

Děvčátko se opřelo ručkama o zem
a nejspíš se postavilo na nohy. S pest-
rých šatiček se jí sesypal na cestu
písek.

„Pochoduj za mnou!“ zavelel Saš-
ka. „Našlapuj pevně, takhle!“ a za-
dupal bosýma nohama až se zvedl
prach.

Nastěnka udělala všeho všudy dva
kroky a znovu spadla na všechny
čtyři.

„Vůbec nechce chodit po dvou,“
rozčiloval se Saška.

Zvedl sestřičku se země a postavil
jí na nohy.

„Tak se mě drž pevněji!“

Nastěnka se chytila bratra za plav-
ky, udělala pár drobných krůčků a
upadla. Saška přešel dlouhými kroky
před sestřičkou.

„Podívej, takhle chodí vojáci,“
řekl a hřmotně zvedal do výšky roz-
bitá kolena. „Tak co, už jsi to po-
chopila?“

Ale Nastěnka se na bratra nedí-
vala, pochutnávala si právě na růžo-
vých lístcích jetele.

„Takhle to vypadá vždycky. Člo-
věk jí něco povídá, a ona neposlou-
chá. Jsem už z tebe celý pryč,“ řekl
Saška a lehl si na záda do trávy.

Do očí se mu dívalo čisté modré

nebe. Vzduchem se mihla vlaštovka.
Saška se za ní díval. Přilétla k hnízdu
pod střechou, posadila se na hnízdo,
zašvitořila a poodlétla. Vracela se ke
svému domečku a zase vzlétala do
výše, jako by někoho lákala ven. Ale
nikdo za ní nevyletěl.

Najednou vlétla vlaštovka do hníz-
da. A hned na to vypadlo z hnízda
ptačí mládě. Vlaštovka je asi vyho-
dila. Ptáče začalo o překot mávat
křídélky a podařilo se mu letět.

Stará vlaštovka lítala se svým ptá-
četem a trpělivě je poučovala. Občas
si odpočinuly na tenkých větvičkách
a pak znovu odlétaly daleko do sadu
a zase se vracely.

Saška chtěl běžet k mámě a pově-
dět jí, co viděl, ale vzpomněl si na
Nastěnku. Ta seděla tiše na hro-
mádce hlíny a škrábala se na noze
šiškou.

Saška starostlivě odehnal mraven-
ce, který lezl sestřičce po ruce, a řekl:

„Vstaň, Nastěnko. Naučím tě cho-
dit.“

A vydali se na cestu. Vpředu Na-
stěnka setřásá botičkami bílé chmýří
s pampelišek a za ní Saška. Drží
sestřičku za zdvižené ruce jako za
křídélka, zrovna tak, jako by měla
už už uletět.

Přeložila L. D.

POVÍDAVÁ ZÁSTĚRKA

V. Karasjova

Jednou večer se Nataška zeptala mladší sestry Lidky:

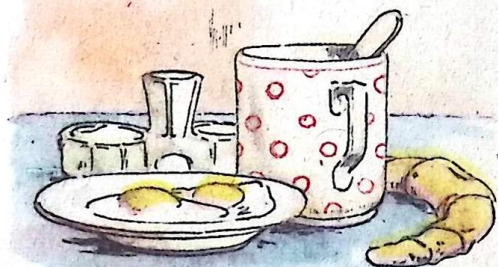
„Chceš, abych ti vyprávěla, co jste dnes dělali ve školce?“

„A jak to víš?“ podivila se Lidka, „vždyť jsi u nás nebyla.“

„Nebyla, a přece vím.“ A Nataška začala vyprávět: „Nejdřív jste snídali. Měli jste vajíčka a kávu.“

„To je pravda,“ přisvědčila Lidka, „volská oka jsme měli.“

„Pak jste šli na procházku. Na louce jste trhali pampelišky a pletli věnečky.“

„Moc hezké věnečky jsme pletli,“ řekla Lidka. „Ale jak jsi to zase uhodla?“

„A po procházce jste dělali z plastelíny hračky.“

„Jé, ty ses jistě na nás dívala!“ zvolala Lidka.

„Co tě napadá! Vždyť jsem byla v té době ve škole.“

„Tak ti to teda někdo řekl.“

„Ano, teď jsi uhodla,“ souhlasila Nataška. „Řekla mi to všechno tvoje zástěrka.“

„Cožpak zástěrky dovedou mluvit?“ rozesmála se Lidka.

„Podle toho, čím zástěrky. Na příklad tvoje je moc povídat. Jen se podívej.“ A Nataška ukázala sestřičce dvě cestičky: jednu světle hnědou a druhou jasně žlutou. „Tyhle cestičky mně pověděly, co jsi měla k snídani,“ vysvětlovala Nataška. „A tyhle maličké tmavé skvrnky prozradily, že jsi v zástěrce nosila náruče pampelišek a zamazala sis ji lepkavou šťávou...“

„Nosila...“ vzdychla Lidka.

„A do kapsy jsi dávala zelenou a oranžovou plastelinu. Vidíš, kolik kousíčků se ti tam nalepilo.“

„To jsem dělala houby — ryzce v zelené trávě,“ vysvětlovala Lidka.

„Tak vidíš! A pak nechceš věřit, že zástěrky dovedou mluvit!“ řekla Nataška. „Bývají zástěrky upovídáné až hrůza! A musí se to odnaučit.“

Přeložila M. Hlaváčková

Vítej, vítej máji

Laštovičky letí,
zvěstují podletí.

★

Vítej, vítej, máji,
my jsme tobě rádi!
Vítej, léto líbezné,
obilíčko zelené!
Co nám léto přinese,
zima nám zas odnese.

★

Vijte, holky, věnce,
která má mládence,
však je dosti kvítí,
až se louka třpytí,
však je dosti lupení,
až se hora zelení.

★

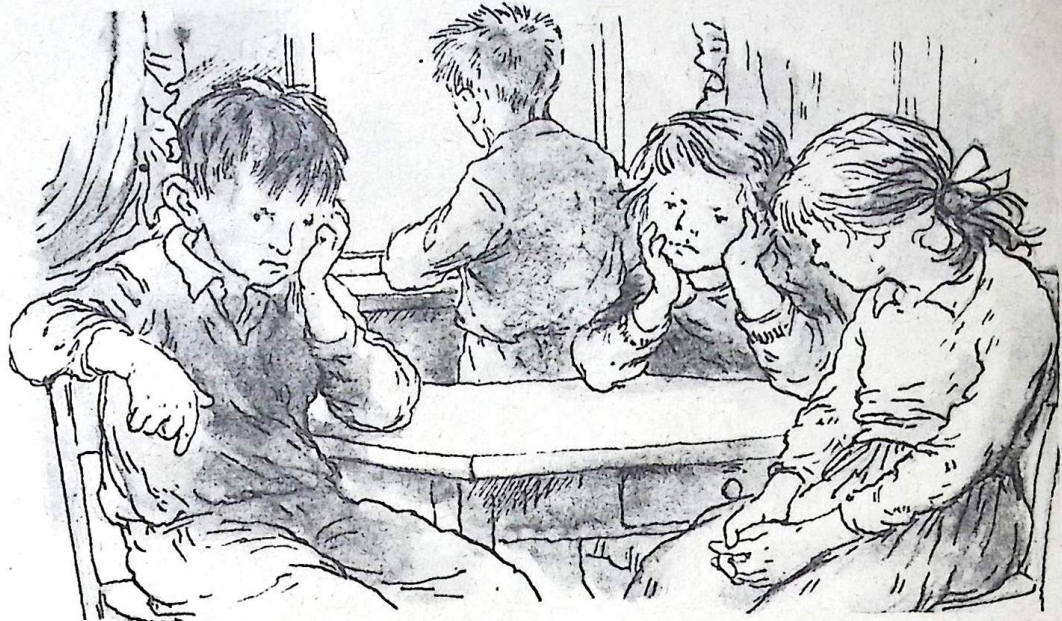

Ta sedlecká májka
zelená se
a na ní šáteček
červená se:
uvázala ho tam moje milá,
aby se mládencům
zalíbila.

Březen, za kamna vlezem.
Duben, ještě tam budem.
Až přijde máj, půjdeme v háj.

ČERNÝ PETR

Olga Fischerová

Jirka se dívá z okna na mokrou ulici a neví, co dělat. „Kdyby už aspoň přišla Věrka, mohli bychom hrát černého Petra,“ přemítá a netrpklivě začne přecházet po pokoji.

Ale vtom už někdo zvoní. Věrka se vrátila ze školy.

„Co budeme dělat? Zahrajeme si černého Petra?“ ptá se hned.

„Třeba. Anebo — víš co, Věro? Když nejsou naši doma, mohli bychom dělat něco, co nesmíme, ne?“

„Dobře. Ale... co budeme dělat?“

„Já nevím. Co myslíš?“

„Já taky nevím...“

„Tak co třeba nesmíme...“

„... Prát se...“

„Proč bychom se teď prali?“

„Copak vím? A stejně to není žádná zábava...“ říká zamýšleně Věrka.

„Tak co bychom dělali?“

Někdo zazvonil. Oba se hrnuli otevřít. Přišel Pavel.

„Co děláte?“ spustil. „Zahrajeme si černého Petra, když tak prší, ne?“

„Kdepak,“ vysvětluje Jirka. „Musíme dělat něco mnohem lepšího, něco, co nesmíme. Naši totiž nejsou doma.“

„To je nápad! A co tedy budeme dělat?“

„My právě nemůžeme na nic přijít,“ říká Věrka chvatně. „Vymysli něco. Co ty třeba nesmíš?“

Pavel se zamyslel.

„Co nesmím...? Nesmím třeba tátovi a mámě skákat do řeči...“

„Prosím tě...!“

„... Chodit bez dovolení ven...“

„Ale vždyť venku prší!“

„... Jíst se špinavýma rukama...“

Věrka i Jirka na něj ztrápeně pohledli.

„... Tak já už nevím...“

Bezradně seděli kolem stolu. Přišla Lída.

„Výborně! Jsme čtyři, pojďte hrát černého . . .“

Ani ji nenechali domluvit.

„Musíme dělat něco, co nesmíme. Naši nejsou doma . . .“

„Aha . . . a co tedy budeme dělat?“

„No . . . to my právě nevíme. Rekni, co nesmíš?“ Věrka se na ni zpytavě dívá.

„Co bych nesměla?“ přemýšlí Lída. „Nesmím třeba popotahovat . . .“

„Ale vždyť nemáš rýmu, tak proč bys popotahovala!“ říká Jirka netrpělivě.

„Nesmím chroupat cucavé bonbony.“

„Žádné bonbony nemáme . . .“ odbývá ji Věrka.

„Nesmím mlaskat . . .“ trpělivě vypočítává Lída.

„Ty máš nápady! Přece nebudeme všichni mlaskat!“

V pokoji se rozhostilo ticho. Jeden druhému se ani do očí podívat nemůže.

„To je strašné . . .“ šeptá Věrka.

„Hrůza . . .“ přizvukuje Pavel.

„Kdyby aspoň nepršelo!“ mračí se Jirka.

Věrka zívla. Po ní Lída. Pak zívá i Jirka a Pavel. A zase ticho.

„Mně se chce spát . . .“ říká Lída.

„Já půjdu domů . . .“ prohlásil Pavel, ale se židle nevstává.

Jirka zvedl hlavu a rozhlédl se po ostatních.

„Víte co? Zahrajme si černého Petra!“ a už běží pro karty.

„To je nápad!“ zajásal Pavel.

„Sláva!“ vydechla Věrka.

A Lída samou radostí poskakuje jako kůzle.

A pokoj neztichl až do večera.

HRA NA HONĚNOU

Zdeněk Kriebel

En, ten, tyky,
harmoniky.

A ty v máji
vyhrávají.

Dzin, tyn, tány,
mám tři džbány.

S jedním liška utíká,
druhé dva jsou od mlíka.

Který džbán chceš mít?
Tak si mě s ním chyt!

Tátovi pak roztrh' knihu,
spadl se schůdků jak míč,
packy namočil si v kličku,
sotva vylez' —
a je pryč . . .

Zloději ho možná
vzali,
uvázali na řetěz,
nové jméno mu hned dali
a teď dům jim hlídá kdes.

Možná, že je v tmavém lese,
pod keřem se zmoklý třese,
bloudí v rokli neznámé,
div si packy
nezláme.

Sedím smutně, zkormouceně,
ztratilo se moje štěně.
Hodinu jsem volala,
hodinu jsem čekala,
úkoly jsem nedělala
a obědvat nemohla.

Psíček dneska
časně k ránu
probudil se na divanu.
Běhat,
skákat začal hned,
štěkat
a nás probouzet.

S postele stáh' deku moji,
vláčel ji pak po pokoji.

Do špižírny zavítal,
převrh' med, co v baňce stál.

Nevěděla jsem, co dělat.
Máma řekla:
— Počkáme!

Hodinu jsem nařikala,
ani knížku nevzala,
ani výkres nedělala —
seděla jsem, čekala.

Vtom jakési strašné zvíře
objeví se v tmavé škvíře,
zastaví se nakrátko ...
Kdo je to?
Mé štěňátko!

Co se stalo?
Kde má oči?
Poznat psíčka nemohu.
Zpuchlý čumák za mnou točí
a napadá na nohu.
V ocásku jak jehličku
vbodnutou má včeličku.

— Zavři! volá máma. — Včely!
Nebo vletí sem roj celý!

Zabalený psíček leží
na pokrývce v koutku svém,
vrtí maličko jen, stěží,
ovázaným ocáskem ...

K doktorovi nejdu s ním,
já ho sama vyléčím.

UMÍNĚNÝ BALVAN

Flisabeta Lor

Jednou večer se vracel medvěd do svého doupěte na úpatí hory. Když však chtěl vstoupit, uviděl, že jsou dveře zavaleny velkým balvanem, který se zřítíl se skály.

Medvěd se díval zamyšleně na balvan, a protože nevěděl, jak by ho odvalil, rozhodl se jít k lišce.

„Přicházím tě požádat o radu,“ řekl.

„Ale, ale, copak se ti přihodilo, medvěde,“ zeptala se zvědavá liška.

A medvěd jí vyprávěl, co se mu stalo.

„Í to nic není,“ holedbala se liška. „Najdi velkou tyč a buš do balvanu, až ho rozdrolíš. Lehko pak vyndáš kaménky a dostaneš se do doupěte.“

„Jej, jak jsi chytrá!“ podivil se medvěd. „Hned jdu hledat tyč a udělám, jak jsi pověděla.“

Prohledal celý les a nakonec našel železnou tyč. Celou cestu přemýšlel

o liščině nápadu. Když došel domů, počal vši silou bušit do balvanu. Ale balvan, místo aby se rozdroлил, rozbil dveře a vevalil se do doupěte.

„Co jsem to udělal,“ začal naříkat medvěd. „Teď jsem přišel i dveře.“

A utíkal se zeptat vlka, co dělat.

„Nic lehčího,“ řekl vlk, když asi hodinu přemýšlel. „Vejdí do doupěte a svaž balvan provazem. Potom vyjdí z doupěte, táhni za provaz a balvan vyleze.“

„Děkuji ti, sousede vlku. Že jsem na to sám nepřišel,“ hněval se na sebe medvěd. „Jdu hledat provaz.“

A medvěd hledal dlouho přes půlnoc, až mu divoký vepř dal vytoužený provaz. Rychle se s ním vracel k doupěti. Odstrčil balvan co nejvíce ke stěně, aby měl místo a mohl ho svázat. Když se tak namáhal téměř do samého rána, vyšel ven a zatahal za provaz. Ale provaz byl starý a ztrouchnivělý, a tak se přetrhl právě ve chvíli, kdy se balvan začal hýbat s místa.

„Ochochóóóch! Co teď jen budu dělat,“ vzdychal beznadějně medvěd.

Když uslyšeli jeho nárek, přišli i ostatní obyvatelé lesa a on jim vyprávěl, co všechno se mu přihodilo; ale nikdo mu nedal užitečnou radu. Když tu, hle, se znenadání objevila sova.

„Co se tu stalo, že jste všichni tak zamyšlení?“ zeptala se sova.

Medvěd vyprávěl o svém hrozném neštěstí.

Ale sova ho hubuje:

„Co pořád naříkáš, medvěde nerozumný? Vlez do doupěte a vystrč balvan ven!“

Medvěd vlezl do doupěte a strkal

balvan ven, jak pověděla moudrá sova. Pomáhala mu při tom i ostatní zvířátka, až jim oči z důlků vylézaly.

A tak se medvěd jednoduše a snadno zbavil nezvaného hosta.

Z rumunštiny přeložila Marie Tatarová

Oldřich Egem

Když jsem byl onehdy v chatě pod Suchým vrchemi ra Plešeli v horách Malá Fatra, vyprávěli mi tam mnoho příběhů. Jeden z nich — o Jánošovi — vám povím, chcete?

Jánoš Gavrik se vrací temným lesem z horské dědiny. Lesklý helikon, velkou plechovou troubu, má kolem krku. Vyhrával na svatbě, trochu se zdržel a teď spěchá domů.

Právě v okamžiku, kdy vyšel z černého smrkového lesa do světlejší paseky, prudce stanul. Proti němu se kolébal po cestičce velký medvěd. Gavrik není bázlivec, ale tohle mohlo dopadnout všelijak. Medvěd zůstal stát. Jánoš jít dál nemohl. Pomalu pustil uzlík s výslužkou a snažil se zbavit i helikonu. Když už ho držel v ruce, medvěd se ztěžka postavil na zadní nohy a zabručel. Je zle, blesklo Jánošovi hlavou. Na útěk nebylo pomyslení. Medvěd by ho byl brzy dohonil. Co teď?

Gavrik stiskl v ruce helikon a zatriubil. Snad medvěda alespoň trochu zdrží. Hlučný hlas trouby zazněl do ztichlého lesa. Medvěd se udiveně

posadil. Za chvíli začal tiše a spokojeně brumlat.

Jánoš dostal nápad. Nepřestával hrát a dal se při tom pomalu, oklikou kolem medvěda, přes paseku. Ten stále seděl, jen točil hlavou. Když byl Jánoš za ním, přestal hrát. Medvědovi se to však nelíbilo. Hned se zvedl a zlostně zabrumlal. Gavrik musel znovu začít. Myslel, že se medvěda brzy zbaví. Ale ouha! Ten se spustil na všechny čtyři a za ním.

Tak došli až k dědině. Zvučné tóny Jánošova-helikonu probudily obyvatel obce. Ti vybíhali z chalup, aby se zeptali, co že tak vyvádí. Ale když viděli, že kus za ním jde medvěd, neudrželi se smíchy.

Ale to už nebylo nic pro medvěda. Otočil se a rychle pelášil k lesu. A tak helikon zachránil starého muzikanta. Od té doby však Gavrikovi jinak neřeknou než Jánoš medvědář.

JAK LIŠÁK UŠIL VLKOVI BOTY

(Polská bajka)

Jednou šel lišák lesem a potkal vlka.

„Dobrý den, pane vlku!“ řekl lišák a zamával dobrosrdečně ohonem.

„Dobrý den, pane lišáku,“ odpověděl vlk smutným hlasem.

„Aj!“ řekl lišák, „tak se mi zdá, že pan vlk je velmi smutný!“

„Ach! Jak bych neměl být smutný, když se mi špatně vede! Dřív jsem byl tak silný, že bych byl mohl pozvednout i čtyři koně, ale teď už to nedokážu, protože mám slabý kříž.“

Když to lišák uslyšel, zamyslel se a potom řekl:

„Proto přece nemusíš být smutný. Třebaže jsi slabý v kříži, stejně zvedneš berana. Horší je, že chodíš bos jako poslední chudaš.“

„Hm, to je pravda,“ odpověděl vlk, „ale kdo mi ušije boty?“

„Já, naučil jsem se tomu u nejlepšího ševce v Petrohradě.“

„Když je tomu tak, ušij mi boty, ale rychle!“

„Dobře, ale z písku boty ušít nemohu. Musíš mi přinést všechno, čeho je k tomu potřeba, ale nejdříve berana, abych mohl udělat dratev.“

Vlk běžel na louku, vrhl se na pasoucího se berana, zakousl ho a donesl ho lišákovi. Lišák měl co jíst — a byl velmi rád.

Po několika dnech přišel vlk do lesa a zeptal se:

„Jak je, pane mistře? Jsou boty hotové?“

„Kdepak, z berana je teprve dratev. Nyní mi musíš přinést velké hříbě na kůži.“

Vlk běžel do vsi, vloupal se do chléva, zakousl hříbě a donesl je lišákovi k jeho díře.

Lišák se pustil do hříběte, žral od rána do večera, až velmi ztloustl.

Po několika dnech přišel vlk a ptá se:

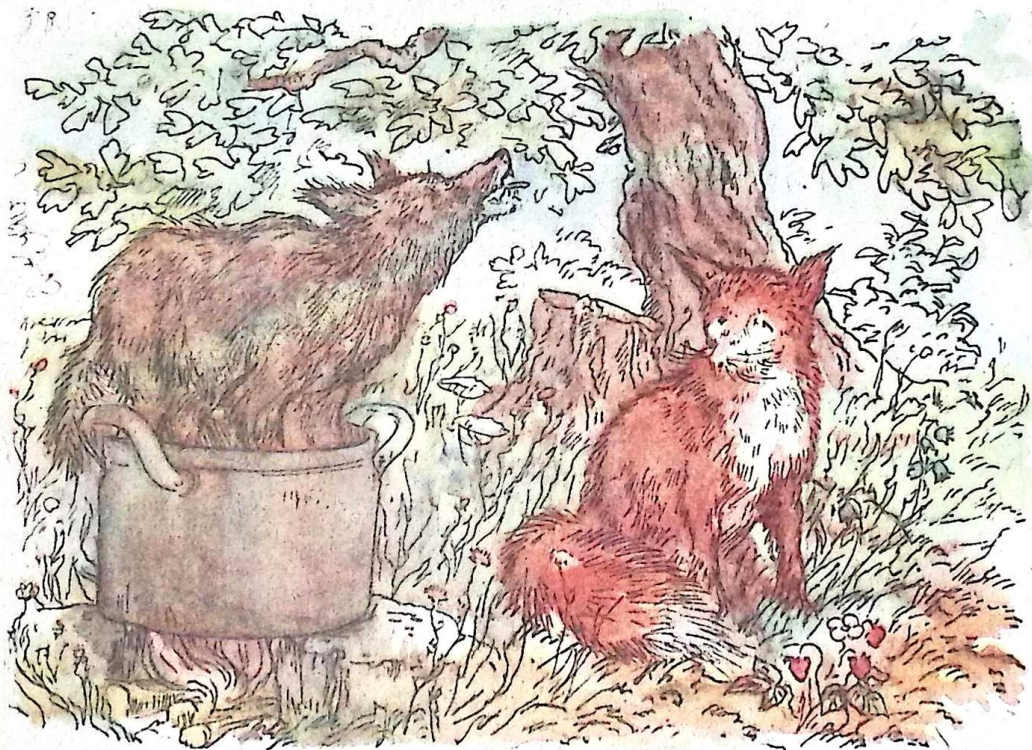
„Tak co, pane mistře? Ušil jste už ty boty?“

zal vlkovi, aby mu přinesl smůlu.

Vlk přinesl smůlu. Lišák ji dal do velkého hrnku a rozdělal pod ním oheň. Když byla smůla rozpuštěna, řekl:

„Tvoje boty jsou hotové. Skoč jenom do toho hrnku a boty ti vlezou samy na nohy.“

Smůla byla vřelá. Sotva vlk skočil do hrnku, začal strašně výt, že ho ty boty pálí jako oheň. Nadarmo mu říkal lišák, že každé nové boty vždy

„Ještě potřebuji štětiny. Přines mi tlustou svini.“

Vlk běžel do vsi a přinesl tlustou svini.

Lišák jedl od rána do večera, až se mu uši třásly. Byl tlustý jako bečka.

Přišel znovu vlk a zeptal se již hněvivě:

„Jsou boty hotové?“

Lišák se trochu polekal a naká-

trochu tlačí; vlk neposlušoval a jenom strašně vyl.

Po cestě šel myslivec s puškou. Když ho vlk spatřil, vyskočil z hrnku a začal utíkat. Ale smůla na nohách se lepila k zemi, a tak myslivec vlka zastřelil.

Byl to první vlk, který chtěl chodit v botách, ale od té doby žádný z nich po botách netoužil.

Přeložil Jaroslav Janouch

ZÁVODY

Josef Hiršal

Tři kluci se ve chvíli
na ulici vadili.
A teď po tom křiku
stojí na chodníku.

První, druhý, třetí —
hop! — už vzduchem letí

Skočili. A ve chvíli
hned se zase vadili.
Kdo doskočil dál?
Marně by ses ptal.

Pavle, Jirko, nechte vád!
Já vám budu soudcovat.

BĚLÁSEK

Josef Bursík

Bělásku, bělásku, Když už jsi v rozletu,
vleť travě do vlásků! vleť s pelem do květů!

Ať každý květ dozraje,
ať jich louka plná je,
to pak bude jiný let —
louka samý květ!

CO JE MĚKČÍ?

Jiří Schwertner

Co je měkčí? Les mi poví:
Není nad mech sametový.
Louka řekne: Kdepak mech!
Přece tráva, když je rosa,
utíkej si po ní bosa,
pošmírá tě na prstech.

Rybka zvolá: Slovo je škoda,
nejměkčí je přece voda!
Postel zase: Peřinky!
Ale já vím, že nic není
měkčí nežli pohlázení
mojí hodné maminky.

HÁDANKY

Miroslav Florian

V brázdách leží hroudy hlíny,
mají hnědé peleriny.

Vyplašte je — a hned nato
letí k nebi nach a zlato.

(Bazant)

V poli stojí vojáci,
zlaté meče v pochvě mají.
Nikdy je však netasí,
nikdy jimi nemávají.

Alenka se s nimi bije,
sama všechny odzbrojí je.

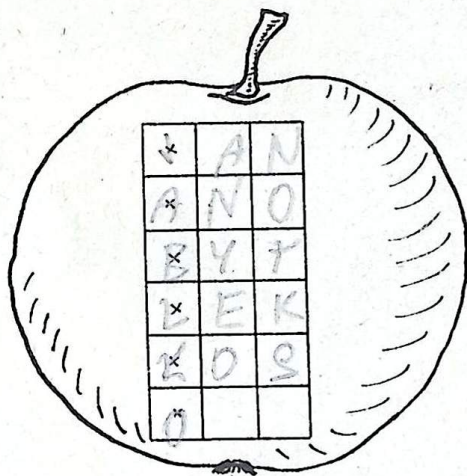
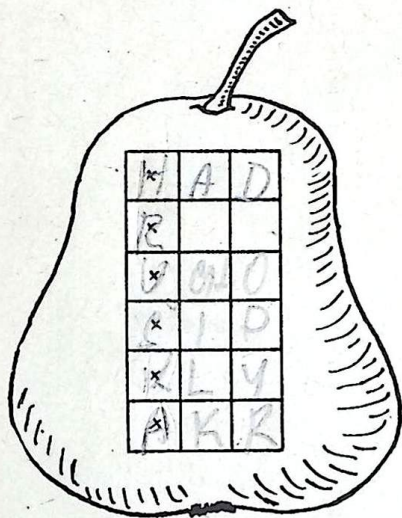
(Kuhniče)

CO TO JE?

Vladimír Andrš

Okem mrká, zvonkem zvoní
druhá ji už nepředhóní.
Po kolejích lehce běží,
ať je teplo nebo sněží.

(Travnář)

1. plaz
2. leze pozpátku
3. čidla sluchu
4. vystřeluje se lukem
5. sloní zuby
6. polní míra

DOPLŇOVAČKY

1. chlapecké jméno
2. souhlas
3. obydlí
4. předpisuje lékař
5. malý černý ptáček
6. světlehnědá barva

Toto číslo ilustrovala Zdena Táborská, str. 66—67 Václav Kabát.

Řídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Binek, Dr. J. Červenka, V. Chmelíř, O. Kryštofek, E. Kučerová, J. Oččenášek, O. Surovátka.) Technická redaktorka Olga Fischerová.

Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. května 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Štěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 8 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7-9404. Informace o předplatném dodá každý poštovní úřad a doručovatel.

Rozkládá Poštovní novinová služba.

A-07304

JAK EVIČKA A HONZÍK MLSALI

Kreslí Otakar Štembera

Jě to ale mrzutě! To nejsladší je zrovna nejvýš!

Dlouho se nerozmýšleli ...

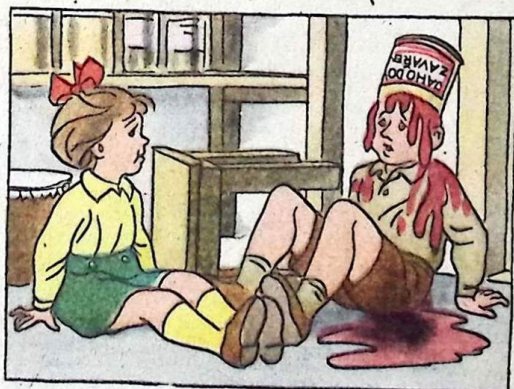
... vylezli na židli ...

... a teď — kdo je šikovnější?

Ale čert nikdy nespí!

Inu, nevyplácí se potají mlsat.